

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **T. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, Odbor dopravní správy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10. 2014, č. j. JMK 112372/2014, sp. zn. S – JMK 112372/2014/ODOS/St,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy správy, ze dne 14. 10. 2014, č. j. JMK 112372/2014, sp. zn. S – JMK 112372/2014/ODOS/St, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, Odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 9. 2014 č. j. OD/63333/2014-4. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto správního deliktu se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla r. z.: ... v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem.

Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: ... provozovaného žalobcem, překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 70 km/hod., resp. 67 km/hod. (podle toleranční odchylky měření 3 km/hod., viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1, písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V daném případě tak došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem.

II. Obsah žaloby

Žalobce žalobu koncipoval do čtyř hlavních žalobních bodů. První žalobní bod se týkal tvrzené nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí, která spočívala i v jeho neurčitosti a nekonkrétnosti, a to především z důvodu nedostatečného určení místa spáchání přestupku. Z výroku rozhodnutí nelze nijak dovodit, zda k přestupku došlo ve směru jízdy z obce Unkovice na obec Vojkovice, nebo ve směru jízdy opačném. Z toho důvodu není přezkoumatelné, jaké je v předmětném úseku komunikace dopravní značení, tj. např. jaká je v úseku nejvyšší povolená rychlost, případně upravená dopravní značkou B20a (nejvyšší dovolená rychlost) nebo IS 12a/b (obec – začátek / konec). Není ani přezkoumatelné, zda

k měření došlo na území obce, nebo mimo obec, případně v těsné blízkosti dopravní značky IS 12a nebo IS 12 b, neboť místo měření není blíže specifikováno např. číslem popisným a ulice Nádražní začíná již mimo obec. K tomu se žalobce odkazuje na mapu přiloženou k žalobě, kde je červenou linkou zaznačena ulice Nádražní bílým křížkem označeno místo, ve kterém je umístěno dopravní značení IS 12 a/b, tj. začátek / konec obce. Je zřejmé, že ulice Nádražní zasahuje též mimo obec, a tedy nelze z výroku rozhodnutí přezkoumat, zda k měření došlo na území obce, nebo mimo území obce; z identického důvodu nelze ani zjistit, zda obecní policie je v daném úseku oprávněna měřit rychlost. K otázce povinnosti dostatečně určit místo přestupku odkázal na usnesení NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 a na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Dále odkázal také na knižní publikaci Trestní řád I, Komentář, § 1 – 156 a § 157 – 314s, autor prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph. D. a kolektiv, 7. Doplněné a přepracované vydání, a uvedl, že odsuzující rozhodnutí o přestupku musí vyhovovat kritériím rozsudku v trestní věci. Podle žalobce tak nebylo dostatečně určeno místo protiprávního jednání a nelze tak ani přezkoumat, zda jednání řidiče vozidla bylo v rozporu s právními předpisy. Z tohoto důvodu žalobce uvedl, že je dán důvod pro zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Další žalobní bod spočíval v tvrzené absenci zákonných důvodů k zahájení a vedení řízení o správním deliktu. Podle žalobce zahájil správní orgán řízení v rozporu s ust. § 125f odst. 4 silničního zákona. Žalobce oznámil správnímu orgánu jméno a adresu pobytu řidiče, jenž měl vozidlo v době údajného spáchání přestupku řídit. Správní orgán však po žalobci požadoval datum narození. Žalobce není jako provozovatel ve smyslu zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, osobou oprávněnou ke zpracování osobních údajů, tj. data narození osob, kterým zapůjčí své vozidlo k užívání či je svěří k řízení. Žalobce uvedl, že pokud správnímu orgánu sdělil jméno a adresu pobytu řidiče, nic nebránilo v tom, aby správní orgán splnil svou povinnost podle ust. § 125h odst. 5 silničního zákona a pokračoval v šetření přestupku tím, že provozovatelem oznámenou osobu předvolá k podání vysvětlení a na datum narození se této osoby zeptá. Pokud správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ač měl k dispozici jméno a adresu trvalého pobytu řidiče vozidla, pak postupoval v rozporu s ust. § 125f odst. 4 a ust. § 125h odst. 5 silničního zákona, neboť nedůvodně nepokračoval v šetření přestupku, ač se mu nabízelo např. předvolat oznámeného řidiče, jehož adresa pobytu byla správnímu orgánu známa, k podání vysvětlení, nebo vyzvat přímo žalobce jako provozovatele vozidla k doplnění údaje o datu narození oznámeného řidiče. Navíc, správní orgán ve výzvě k zaplacení určené částky ze dne 9. 6. 2014 poučil žalobce tak, že *„v době splatnosti uvedené výše máte právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu na adresu v záhlaví této výzvy osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila Vámi provozované vozidlo“*. Pokud pro správní orgán bylo sdělení totožnosti řidiče nedostatečné, pak je to jen v důsledku jeho vlastního pochybení, kdy žalobce poučil o tom, že postačí sdělit „osobu řidiče“, což je nesrozumitelný pojem, který si žalobce vykládá jako „jméno řidiče“, ač správní orgán byl povinen podle ust. § 125h odst. 6 silničního zákona žalobce poučit o tom, že má sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla. Žalobce nemohl vědět, že „osobou řidiče“ je myšleno též datum narození řidiče.

Žalobce také uvedl, že správní orgán fakticky žalobce nevyzval k doplnění data narození řidiče. Správní orgán tuto výzvu adresoval zástupci žalobce. Plná moc však byla

předložena správnímu orgánu před zahájením řízení a v takovém případě měl však správní orgán doručovat písemnosti přímo žalobci, neboť správní orgán doručuje písemnosti zástupci toliko na podkladě zmocnění podle správního řádu. Podle § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Pokud plná moc byla udělena dne 12. 6. 2014, tedy před zahájením řízení, nemohlo se jednat o úkon účastníka řízení. V takovém případě je nutno na plnou moc pohlížet jako na plnou moc udělenou podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. opravňuje zástupce vystupovat jménem účastníka, v žádném případě jej však neopravňuje přijímat písemnosti. Pokud tedy správní orgán vyzval k doplnění data narození zástupce žalobce, pak se nejednalo o účinnou výzvu a správní orgán tak rezignoval na svou povinnost podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu. Tím krátil žalobce na jeho právech jen z důvodu absence jednoho údaje v podání.

Žalobce zastává názor, že správní orgán zůstal pasivní co do postupu vůči oznámenému řidiči, případně jeho ztotožnění. Tím poškodil žalobce na právu, aby výkonem veřejné moci byl potrestán skutečný pachatel přestupku a žalobce tak jako provozovatel zůstal nepotrestán. Žalobce zastává názor, že správní orgán projednal správní delikt provozovatele vozidla nezákonně, v rozporu s ust. § 125f odst. 4 silničního zákona, a tedy též vydané rozhodnutí je nezákonné.

Další žalobní námitka spočívala v tvrzené absenci výzvy k doplnění odvolání. Žalobce tvrdil, že nebyl procesně správně vyzván k doplnění odvolání, neboť správní orgán I. stupně uvedl, že „*odvolání nemělo dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu*“. Podle žalobce totiž odvolání mělo veškeré náležitosti ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu, ale neobsahovalo náležitosti podle § 82 odst. 2 správního řádu. K jejich doplnění však žalobce vyzván nebyl. K povinnosti správního orgánu vyzvat odvolatele k doplnění odvolání o jeho odůvodnění, tj. vyzvat jej podle ust. § 82 odst. 2 správního řádu, žalobce odkázal na ust. § 37 odst. 3 správního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 532 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67, podle kterého je nadto vadou řízení, není-li odvolatel poučen o následcích neodstranění vady podání; žalobce přitom nebyl poučen o následcích neodstranění vady podání. Žalobce měl legitimní důvod předpokládat, že odvolání nebude odvolacímu orgánu pro absenci náležitosti podle ust. § 37 odst. 2 správního řádu vůbec předáno, stejně tak, jako měl žalobce legitimní důvod předpokládat, že poté, co si správní orgán uvědomí, že podání odvolání obsahuje veškeré náležitosti podle ust. § 37 odst. 2 správního řádu, bude žalobce následně vyzván k odstranění vad podání – doplnění odvolání podle ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že absence řádné výzvy k doplnění odvolání představuje zásadní procesní vadu, která představuje důvod pro zrušení rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Ostatně, žalobce se na podporu svého názoru odkazuje též na rozhodnutí zdejšího soudu v řízení sp. zn. 33 A 12/2014, kde žalovaný uspokojil žalobce právě z identického namítaného důvodu.

Dále žalobce namítá absenci odpovědnosti provozovatele vozidla. Podle ust. § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona nese provozovatel vozidla odpovědnost za správní delikt jen tehdy, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. V napadené věci bylo měřeno zařízením Ramer AD9T, u kterého správní orgán nijak neprokázal, že by bylo používáno bez lidské

obsluhy, ani tuto skutečnost nekonstatoval. Žalobce namítá, že zařízení Ramer AD9T je užíváno nikoli bez lidské obsluhy. K výše uvedenému žalobce doložil:

- Ověřovací list, č. 2018/13, strana 3 správního spisu, cit.: „Závěr: Rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze“. Tedy, při jeho používání, tj. obsluze, musí být postupováno podle Návodu. Z toho je zřejmé, že zařízení je právě náchylné na chybu obsluhy.
- Záznam o přestupku, fotografie z měřicího zařízení, strana 1 správního spisu; v kolonce „zařízení nastavil“ uvedeno jméno „V.“. Je tedy zřejmé, že určitá osoba nastavovala měřicí zařízení.
- Návod k obsluze Ramer AD 9, R 308391CZ, věnuje celkem 8 stran pouhému správnému umístění rychloměru Ramer AD9T. Jak je pak zřejmé z přiložených ilustrací, nejde o tzv. „pevný radar“, který je umístěn v „krabici“ u cesty a jeho postavení je jednou zkalibrováno a dále se nemění, ale jde o radar, umístěný na trojnožce, kdy musí být (viz návod k obsluze) umístěn ve správném úhlu a správné poloze vůči měřenému vozidlu a policisté, kteří jej umísťují, procházejí za tímto účelem školením. Ramer AD9T se pak připojuje přes WiFi s Tablet PC, který obsluhuje obsluha zařízení, nejde o samostatně fungující jednotku. Z Návodu vyplývá, že v žádném případě Ramer AD9T není schopen fungovat samostatně, bez asistence lidské obsluhy.

Pokud zákonodárce omezil odpovědnost provozovatele (a zjednodušil dokazování) na přestupky zjištěné plně automatizovaným prostředkem, pak tak učinil záměrně, neboť měl na mysli taková zařízení, která se nainstalují, následně zkalibrují (ověří) a poté tato sama, bez další obsluhy měří. V žádném případě neměl zákonodárce na mysli zařízení, které ráno strážník přiveze na místo měření, někde jej (podle návodu k obsluze umístí), po celou dobu měření u něj stojí a obsluhuje jej (byť pro vyfocení vozidla nemusí obsluha stisknout žádné tlačítko); takový výklad je podle žalobce logický, neboť zatímco u skutečně stacionárního radaru je vyloučena jeho chybovost v důsledku pochybení obsluhy, tak v případě měření rychloměrem Ramer AD9T jej obsluha nastavuje, ustavuje do správné polohy, vybírá měřicí stanoviště, apod., tedy riziko pochybení je velké.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že námitka špatného procesního postupu stran výzvy k doplnění odvolání není důvodná. Žalobce byl totiž zastoupen společností FLEET Control, s.r.o., které správní orgán I. stupně předmětnou výzvu řádně doručil. Uvedl také, že i přes nedoplněné blanketní odvolání bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumáno v celém svém rozsahu, proto nemohl být žalobce krácen na svých právech i za situace, kdy výzva neobsahovala sdělení konkrétního údaje, o jaký má být odvolání doplněno.

K žalobcovu polemizování ohledně pojmu automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy k měření rychlosti vozidel odkázal žalovaný na stanovisko Ministerstva dopravy ČR ze dne 29. 5. 2013 č. j. 102/2013-160-OST/4, dostupné na www.mdcr.cz. S tímto stanoviskem se plně ztotožnil. Ze záznamu o přestupku pořízeného radarem mimo jiné vyplývá, že radar měřil v automatizovaném režimu, tedy nebyl

obsluhován, neboť v kolonce „Režim měření“ je uvedeno „automatizovaný“. Dále žalovaný uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že se jedná o stacionární měřič rychlosti, tj. měřič pevně zabudovaný nikoliv přenosný a obsluhovaný policisty, jak tvrdí žalobce. Z výše uvedeného je zřejmé, že rychlost vozidla r. z. ... byla zjištěna prostřednictvím technického prostředku používaného bez obsluhy. Podmínka projednání věci v režimu správního deliktu podle § 125f až h zákona o silničním provozu byla splněna.

K neurčitosti výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že tato námitka není důvodná. Ze záznamu o přestupku pořízeného radarem vyplývá, že rychlost vozidla byla měřena v obci Židlochovice na ul. Nádražní, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Na této ulici je Městská policie Židlochovice oprávněna měřit rychlost vozidel v celé její délce po konec obce ve směru Žabčice – obousměrně (viz přípis Policie ČR „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ založený ve spise). Podle žalovaného tak není důvod, proč by Městská policie Židlochovice nerespektovala uvedené schválení úseků pro měření a vystavovala se tak případnému nařčení pro postup, jež by nebyl v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu. Nadto také žalovaný uvedl, že by postrádalo logiku umístit stacionární zařízení mimo schválený úsek měření. Z fotodokumentace přestupku je také zřejmé, že se jedná o obec, neboť na snímku je zachycena zástavba v intravilánu obce a vozidla zaparkována před touto zástavbou. Podle žalovaného je také zcela zřejmé, že v obci byla povolena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h.

Žalovaný nesouhlasí s námitkou stran neexistence zákonných důvodů k zahájení řízení o správním deliktu. Uvedl, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce prostřednictvím zmocněnce k doplnění data narození V. K. Žalobce jej neuvedl, neboť jej podle jeho vyjádření neznal. Správní orgán I. stupně proto dne 9. 7. 2014 požádal o poskytnutí údajů k osobě řidiče odbor vnitřní správy – evidenci obyvatel MěÚ Židlochovice, podle něhož nebyla tato osoba v systému evidence obyvatel nalezena. Z tohoto důvodu pak správní orgán I. stupně věc týkající se prošetření podezření ze spáchání dopravního přestupku odložil. Žalovaný zastává názor, že zaslání výzvy k doplnění údajů k osobě řidiče pouze zmocněnci bylo správným postupem, neboť šlo o postup podle § 37 odst. 2 správního řádu – v něm se uvádí, že se vyzve podatel podání k odstranění nedostatků. V dané věci odvolání podala společnost FLEET Control, s.r.o., a i proto je podle žalovaného tato námitka irelevantní.

Žalovaný v závěru svého vyjádření navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Přestože žalobce podle § 51 odst. 1 s. ř. s. vyslovil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, v daném případě byly pro rozhodnutí soudu bez jednání naplněny zákonné podmínky. To s ohledem na skutečnost, že krajský soud shledal, že rozhodnutí

správních orgánů jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., správní orgány vzaly za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který vyžaduje zásadní doplnění ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a v předcházejícím správním řízení se dopustily procesního pochybení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V takovém případě soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení *bez jednání* rozsudkem.

Podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil mimo jiné také námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, krajský soud se předně zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

Žalobce v žalobě namítl, že výrok rozhodnutí je nesrozumitelný, přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56 a ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73.

Krajský soud uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 As 34/2006-73 vyplývá, že ačkoliv správní delikty nemají jednotnou procesní právní úpravu, co se týká konkretizace výroku rozhodnutí jako přestupky v § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přesto není důvod při posuzování konkrétnosti výroku rozhodnutí postupovat odlišně. Z předmětného rozsudku lze uvést, že: „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší... Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“

K rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 As 28/2010-56 lze uvést, že se týkal obdobného skutkového stavu (ovšem v souvislosti s přestupkem a nikoliv správním deliktem) a výrok rozhodnutí byl také obdobný jako v nyní projednávané věci. V odůvodnění citovaného rozsudku je mimo jiné uvedeno, že: „*Jako popis místa spáchání přestupku je ve*

výroku uvedena pouze silnice I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek. Z takto vymezeného místa však v žádném případě není zjistitelné, kde přesně mělo k přestupkovému jednání dojít... Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány obou stupňů si byly vědomy tohoto nedostatku a snažily se ho odstranit poukazem na to, že na fotografii ze záznamového zařízení měřiče rychlosti jsou vidět světla od neonových zářivek, která se mají nacházet pouze u autobazaru RS. Na možnost této specifikace místa měření rychlosti přitom upozornil správní orgán prvního stupně žalovaný v souvislosti s vrácením věci k novému projednání a rozhodnutí, přičemž správní orgán prvního stupně tento pomocný argument bez dalšího přijal. Tím se ovšem podle Nejvyššího správního soudu dopustil pochybení, neboť vzal za prokázanou skutečnost, aniž by k ní provedl místní šetření a dal stěžovateli možnost účasti na něm. Pouze při místním šetření totiž mohlo být postaveno na jisto, zda se neonová světla (zářivky) skutečně nacházejí pouze na oplocení autobazaru RS a ne někde jinde a že vydávají takové světlo, jaké je zachyceno na záznamu. V daném ohledu je třeba v tomto určení spatřovat spíše domněnku správních orgánů, než jednoznačně prokázanou skutečnost. Navíc k takto nezákonně provedenému důkazu nelze přihlídnout.

Podle Nejvyššího správního soudu lze uzavřít, že místo měření rychlosti a tedy i místo, kde byla vozidlu Škoda Octavia naměřena rychlost 108 km/hod., nebylo dostatečně identifikováno a vymezeno. Z toho důvodu nelze s jistotou říci, zda se nachází v obci či nikoliv, případně jak daleko je toto místo od značky značící konec obce a tedy i konec povinnosti dodržovat stanovenou rychlost 50 km/hod. Jen na okraj je třeba poznamenat, že zatímco kopie pořízená ze záznamu měřícího zařízení jako čas naměření uvádí 19,54 hod., přičemž též údaj je obsažen i v oznámení přestupku a úředním záznamu, tak v rozhodnutí prvního stupně je zmíněn jako čas spáchání přestupku 19,45 hod. Ačkoliv se jedná zřejmě o písařskou chybu, tak je nutné konstatovat, že i náležité časové určení je pro danou věc klíčové, jak bude uvedeno níže.“

Ačkoliv se tedy v nyní posuzované věci jedná o správní delikt, lze na konkretizaci výroku klást obdobné požadavky jako na výrok rozhodnutí o přestupku (viz výše). Jelikož žalobou napadené rozhodnutí potvrdilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně bez změny výroku, soud přistoupil k přezkumu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně – to doslovně uvádí: „Městský úřad Židlochovice... projednal ve správním řízení správní delikt..., kterého se měl dopustit T. H., nar. X, H. 379 (dále jen "povinný") tím, že: jako provozovatel vozidla r. z.: ... v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem.

Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: ... provozovaného T. H., nar. X, H. 379, překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 70 km/hod., resp. 67 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod., viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii).

Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, dále jen "zákon o silničním provozu", kdy:

(4) V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.

a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1, písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

V daném případě tak došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. “

Z výše uvedeného lze vyvodit, že z výroku rozhodnutí nelze jednoznačně zjistit, kde přesně mělo k protiprávnímu jednání dojít. V důsledku toho nelze zcela vyvrátit žalobní námitku týkající se možného měření mimo obec Židlochovice (místo měření není specifikováno, např. číslem popisným a ulice Nádražní začíná již mimo obec, není ani zřejmé, v jakém směru mělo být měření prováděno) a tím pádem jiné dovolené nejvyšší povolené rychlosti. Pokud žalovaný ve vyjádření uvádí, že podle fotografie pořízené při měření a zachycené na Záznamu o přestupku je zjevné, že se jedná o obec, neboť je z ní patrná zástavba, nejedná se o jednoznačně prokázanou skutečnost, ale o domněnku žalovaného. Podle krajského soudu tak lze uzavřít, že místo měření rychlosti a zároveň místo spáchání správního deliktu nebylo dostatečně vymezeno – jednak v samotném výroku rozhodnutí, ale také v jeho odůvodnění (viz níže). V souladu s tím shledává zdejší soud nutným konstatovat, že s ohledem na shora uvedené měření mimo obec Židlochovice na ulici Nádražní došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci (viz ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

Napadená rozhodnutí jsou dále nesrozumitelná, neboť neobsahují specifikaci skutku ani ve výroku (viz shora), ani v odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze v žádném případě seznat, v jaké části ulice Nádražní mělo k protiprávnímu jednání dojít, resp. v jaké části ulice Nádražní bylo vozidlo r. z. ... změřeno při překročení rychlosti. Ze spisového materiálu, konkrétně ze záznamu o přestupku č. j. 63333/2014, lze vyčíst, že k měření došlo na ulici Nádražní 528 v obci Židlochovice, v samotném rozhodnutí správního orgánu I. stupně se však tato konkrétnější informace nenachází. V rozhodnutí napadeném žalobou se pak doslovně uvádí: „Vydání napadeného rozhodnutí předcházela účastníkovi adresovaná výzva Městského úřadu Židlochovice k úhradě částky ve výši 700 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů od jejího doručení, kterou tento správní orgán odůvodnil tím, že obdržel od městské policie oznámení přestupku, dle kterého dne 07.06.2014 v 18:19 hodin na ulici Nádražní 528 v obci Židlochovice nezjištěná osoba řídila motorové vozidlo registrační značky ..... Jednalo se tedy o pouhý popis toho, co předcházelo správnímu řízení o správním deliktu. Ve zbytku odůvodnění se pak opět uvádí pouze ulice Nádražní, nikoliv ulice Nádražní 528. Ani z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, v jakém místě mělo ke

správnímu deliktu dojít, tj. že se skutečně jednalo o měření rychlosti v obci Židlochovice. Z těchto důvodů krajský soud v dané věci dále seznal, že se jedná o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost rozhodnutí, tj. byla naplněna podmínka pro zrušení rozhodnutí i podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73).

Krajský soud dále uvádí, že ze spisového materiálu, nikoliv z rozhodnutí správních orgánů, je patrné, že k měření došlo na ulici Nádražní 528 v obci Židlochovice. Žalobce tvrdí, že z důvodu konce obce na této ulici není vzhledem k odůvodnění rozhodnutí zřejmé, zda došlo k měření v obci či mimo obec. Zdejší soud dává i v této rovině za pravdu žalobci, neboť z obsahu spisového materiálu nelze seznat, že k měření došlo v obci, jak tvrdí správní orgány. Skutečnost, že na fotografii umístěné na Záznamu přestupku má být viditelná zástavba, není sama o sobě důkazem, že se místo měření nacházelo v úseku, na němž byla povolena maximální rychlost 50 km/h. Jelikož v tomto směru nelze závěry správních orgánů opřít o důkazy obsažené ve správním spise, bude nutné doplnění dokazování. Správní orgány v projednávané věci vlastním dokazováním nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tímto postupem správní orgány zatížily správní řízení vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V dalším řízení žalovaný shora vytčené vady napraví nebo zajistí jejich napravení. Vzhledem k uvedeným zjištěním se soud dále již nezabýval ostatními žalobními body, neboť je to za dané situace zcela předčasné. Ve věci musí být nejprve bez jakýchkoli pochybností zjištěno, zda a kde přesně došlo ke spáchání předmětného správního deliktu.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 11 228 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé – podání žaloby) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1 428 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 11 228 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. 9. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu